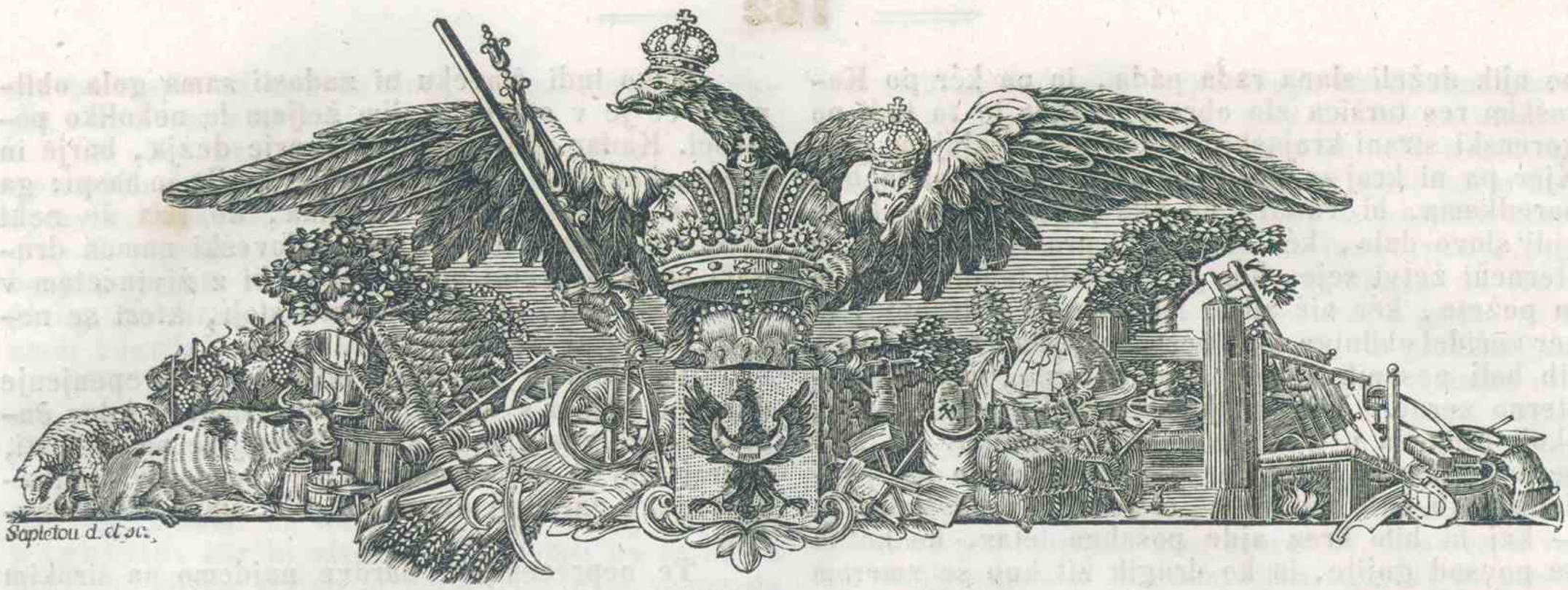

Kmetijske in rokodélske novice.

Na svitlobo dane od c. k. krajnske kmetijske družbe.

Tečaj IV. *V srédo 14. Kozoperska 1846.* List 41.

Šêge.

Kdor se nekol'ko
Sveta 'zučí,
Vidi spremine
Dosti rečí;
Šêg use polno —
Ktere so bolj?
Drugi recite,
Ki ste per volj'.

Tam od Kitaja
Proti večer'
H tihimu morji
Kraje premer';
Svet je okrogel
Krog se vertí —
Vse se preminja,
Stanovno ni.

Tù se odkriti
V hišo gredé,
Tam se izzuti
Šêge velé.
Černo Kitajc *)
Se veselí,
Belo za žalost
Nosit' velí.

To mi narobe
Kličemo svet,
Vender to šege
Hočejo imet'.

Ko na Kitajskim
Vabjo gostí,
Tisti, ki pride,
Napak storí.

Eden si striže
Čisto lasé,
Drug'mu čez pleča
Doli visé.
Ženska v Tombuktu **)
Mora bít sod,
Ravno kot sveča
Hvaljo drugod.

Mahomedanci
Deklic prodat,
Tergov in semnjov
Išejo rad';
Naše dekleta
V semnji shodiš
Na ogled se stavit
Same dobiš.

Nekim sladčica
Ljudsko mesó,
'Z mertvih čepinjic
Drugi pijó;
Ni se prepirat':
Šêge okus
Imata svoje
Turk in pa Rus.

Poženčan.

*) Černo oblačilo v Kini pomeni veselje; kader pa po mertvih žalujejo, nosijo Kitajci belo oblačilo.

**) Tombuktu je dežela v notrajni Afriki. — Taka je tudi zdaj pri naših ženskih.

Hvala ajde.

Nekteri ptujci nam očitajo, de po Krajnskim preveč ajde sejemo in nam širokoustno in kaj učeno dokazujejo, kaj bi nam več verglo, ako bi namest ajde raji kako drugo zelenjavo za klajo sejali, ali pa de bi namest sterneniga raji kaj več turšice imeli, ktere se po Krajnskim še vselej premalo vidi. De bi nas pregovorili, nam tudi izkladajo, kako po druzih krajih perdelujejo obilno klaje in pa turšice, ter pravijo, de, kar so začeli po Koroškim turšico sejati, ne vedo od lakote nobene, ktera je popred dostikrat razgrajala, kedarkoli je slana posmodila ajdo.

Kaj bomo h temu rekli? kako ohranili dobro imé preljubi ajdi?

Krajnskih kmetovavcov zemljiša so premajhine, de bi namest žita sejali veliko travnih semen; Krajnci imajo večidel živine toliko, de z njo že svoje polje obdelajo in de še zmeram lahko kaki rep ali kako glavo prodadó. De se ne vidi na Krajnskim povsod enako veliko turšice, ne pride od krajnske svojoglavnosti, temuč od tod, kér turšici ne tekne vsaka perst, kér ljubi bolj močne, bolj debele in suhljate, posebno pa apnjene njive, in pa kér vzame zares veliko dela.

Slednji kmetovavec mora imeti skerb, de si perdela kruha in kar potrebuje za druge opravke. Če bo per svoji majhni kmetii le turšico sejal, kako bo pa živinico preredil, kér je travnikov le malo in po nekterih krajih še clo nič. Od same slame, pravijo, se živina slabo redí, in ne dela mastniga gnoja. Res je, tode Krajnci si z repo, s prešami od laneniga semena i. t. d. pomagajo in slamo zboljšajo.

Zoperniki ajde pravijo, de naj kmetovavec med rèž in med ječmen ali pa potlej namest ajde travnih semen ali pa turšico za klajo seje. Ali ljubi prijatli! če krajnski kmetovavec ne bo ajde perdeloval, bo jedel malo kruha. Belo žito gré skorej vse za godove, za bero, za gosposko in za druge opravke, le samo ajda ostane doma za kuho in za kruh. Kdor bi s turšico rad ajdo pregnal, pač ne pomisli ali pa ne vé, de turšica ajde nikakor ne namesti, de turšični kruh ni tako dober kakor je ajdovi, in de turšična moka tudi ni tako za kuho. Res de so turšični zlo zabeljeni žganci dobri, tode ajdovi so še bolji, tudi manj zabelje potrebujejo in se tudi veliko bolj z mlekam vzamejo.

Tudi to ni res, de Korošci ajdo zametujejo; oni so le zató bolj obilno začeli turšico sejati, kér

po njih deželi slana rada pada, in pa kér po Koroškim res turšica zlo obrodí, kakor je to tudi po gorenski strani krajnske dežele nad Krajnjam gori. Kjer pa ni kraj za turšico in koder slana pada bolj poredkama, bi vunder ne bilo pametno, de bi se ajdi slovo dalo, kér se (če ni prašenca) še le po sterneni žetvi seje, kér je v osmih tednih vsejana in požeta, kér nič ali le malo gnoja potrebuje, in kér večidel obilniga sadú pernese. Ajda da po nekterih bolj pešenih njivah dvanajsterno, tudi petnajsterno zerno. Na Ljubljanskim polji, okoli Ježce, okoli Mengša i. t. d. se je iz 6 mernikov po 100 perdela, kadar je létina za-njo. Ali ni to lep perdelik? Ali bote potem takim še ajdi zabavljali? In — kaj bi bilo brez ajde posebno létas, ko korún že povsod gnjije, in ko drugih žit kup še zmeram raste? Ali ne bo zadosti sromakov ondod, kjer ajde ne perdelujejo? Kaj bi bili brez ajde letas reveži počeli tam, kjer jim je bila toča vse sterneno pohlastala? Zdaj pa je že nekoliko potolaženo njih serce, ko imajo polne kozolce naložene bogate ajde in pa še dolge odre poleg.

Ajda v cvetji tudi vsakimu kraju veliko lepoto podelí, kér ob ajdovim cvetji je polje več tednov kakor vse s cvetlicami obsejano, kér tako prijetno diší, in pridnim čbelicam obilno medú in voska podarí, za ktere čbelarji lepe petice vzamejo.

Ajdova setev tudi kmetovavca pridnost uri in razodeva. Večkrat vidimo, de se per eni strani njive orje in ajda seje, per drugi se pa še pšenica žanje, ali pa lan ruje, in tako se pergodí, de kjer je zjutraj pšenica stala, je zvečer ajda že zaspala, in ob tedni je že z zeleno odejo ogernjena.

Pojdite mesca Kimovca v tiste kraje in dežele, kjer ne sejejo ajde za drugim žitam, in vidili bote polje prazno in kakor osmojeno, *) in komaj bote čakali zagledati spet z ajdo obsjano in z rudečkasto-belimi cvetlicami zagernjeno polje.

Ne bomo je torej dali ne ajde proč iz krajnske dežele; naša je, ter naša bo ostala. Bodi ga Bog zahvalen za-njo!

Mesca Kozoperska 1846. Okra.

Misli v krasnih ali lepih umetnostih **)

(Vvod za naše krasoslovje ***)

U prídnosti ti čbéla kós zna biti,
Pripravnosti učít' se od červiča znaš,
Kar véš, to z vikšimi duhovi znaš delíti;
Umétnost pa, o človek, sam imáš.
(Schiller.)

Natora, bistroumna učiteljca naroda človeškiga, se ni nikoli zadovoljila, kaj vstvariti, kar bi bilo na svetu prebivajočim stvarém samo koristno, ampak ona je koristnost povsod tudi z lepim oblačilam obdala. Poglejmo le cvet na travniku; koristnost njegovih barv nam ni lahko spoznati; pa mati natora je svoje detice tako nježno oblekla, de ga je milo pogledati. Tako olepšanje natornih del je navadna reč, akoravno ni potrebno k njih namenu.

Tako tudi človeku ni zadosti sama gola obilnost, če je v stanu, svojim željam le nekoliko postreči. Kadar svojo golòto obvarje dežja, burje in snega, kadar se do sitiga najé, napije in naspí: ga vunder še nekaj draži in mika, de ima še neki žlahtnejši namen doseči, kér bi človeški namen drugači samo posvetni bil in človek bi z živinčetam v eni versti stal, kakor tudi tisti stojí, kteri se nezvé, de je še kaj višjiga na svetu.

To skrivno prirojeno mikanje je hrepenjenje duha po nekim svetu, lepšim od našiga, in kdor enkrat povzdigne okó iz praha oslepljive navadnosti, zmiraj bolj in bolj spoznava, de so darovi omikaniga duha nar bolj pripravni, nas stanovitno osrečiti.

Te neprecenljive darove najdemo na širokim polji lepih ali krasnih umetnost. V sredi tega poljá je zrastlo visoko dervó iz zernca, ki je z nebés padlo in ktero s svojimi koreninami v zemlji, materi svoji, klije, svoj ponosni verh pa gòr do nebés vzdiguje in se razraša v sedem košatih vej, polnih cvetja, kterih vsaka mladika se k zemlji pripogje pod sladko težo zreliga sadú. Na verhu tega nebéškiga dervesa sedí umétnost, kakor boginja, ki se s svojim temenam nebés dotika in z zlatim branilam ali sčitam odvračuje gromove hudih oblakov. Na vsaki téh sedem mladik sedí ena umetnica, deržeča v roki darilnik, iz kteriga se vzdigujejo nebeške dišave v slavo nebeške varhinje.

Vém, de ima naš narod dosti blagorojenih duš, ktere so pripravne in voljne, v čudadelnim drevesu, to je, v lepih umetnostih se izobraziti; tode pota k njemu ne véjo in zató tudi natanjko ne spoznajo, kaj če reči umetnost; ne véjo, ktere so lastnosti njene, kaj je njeni namen in kako bi se v narodnim našim življenji vpeljati mogla. Kér še v našim jeziku nič tako pisaniga nimamo, hočem v tem predmetu tukej kaj pisati, ne za učene ljudí, kteri so v tem že kaj več v drugih jezikih brali, temuč samo za take, kteri tega niso priložnosti iméli.

Govoriti čem tadaj: 1. Ktere so te posamesne krasne umetnosti? 2. Kaj je njih namèn? 3. Kakó bi se v vsakdanjim življenji rabiti mògle, de bi se tudi pri nas goreči občutleji za te umetnosti obudili.

Mnogoteri ptuji pisatelji so si verlo glave lomili z besedami izgovoriti, kaj de je umetnost in kteri so posamesni njeni razdelki? Kar pervo vprašanje vtiče, se z njim muditi nečem, kér hvala Bogu! naš narod še ni tako preučen, de bi se z nadnatornim preiskovanjem in ispraševanjem pečal; naj rajši vsakdo na koncu tega pisanja sodi, kaj de je umetnost. Mi hočemo razpravljanje tega znanstva krasoslovje ali lepoznanstvo imenovati, kér ono govorí od krasote ali lepote, od olepšanja in ozvišenja natore, in od natornih prigodkov.

(Dalje sledí.)

Dvanajst zlatih svetov hišnim gospodarjam.

1. Hočeš dobro živino imeti, pridno ji strezi: kar si ji storil, ti bo obilno povernila, in ne ona od tebe, ampak le ti od nje boš dobiček imel. Živina je kmetovavca nar veči bogastvo.

2. Kdor svojo njivo zanemari, nje vrednost na pol zmanjša.

3. Ljubiš svoje otroke, pridno obdeluj svoje polje.

4. Pri ženitvi glej pred vsim na dobro gospodinjo; s tako boš vesel živel, tvoje premože-

---

*) Tega sim se jez letašnjo jesen prepričal, ko sim na Avstrijanskim z milim sercam lepih ajdovih poljá pogrešoval. Vrednik.

**) V pričujočim okrajšanim in svobodno prestavljenim sostavku podamo bravcam, posebno umetnim rokodelcam, nekoliko lepih podukov, kakoršnih so slavni gosp. Og. Utiešenović — Ostrožinski pod nadpisam: „Misli o krasnieh umietnostih“ na svitlo dali. Vredništvo.

***) Krasoslovje ali lepoznanstvo, Schönheitslehre oder Aesthetik.

nje bo rastlo od dné do dné, in imel boš kaj svojim otročičem zapustiti.

5. Ne pripusti svoji družini nikdar se po semnjih klatiti, če nimajo kakšniga posebniga opravila. Take shodiša so učiliša slabiga zaderžanja.

6. Če nisi vedno domá, ali na svojim polji, bo jelo pešati tvoje premoženje. Če se gospodár potíka po nepotrebnih potih, je prižgal svečo na obéh koncih.

7. Pervi prihranjeni goldinar je kvas za sto druzih. Ne véš, ali si boš zamogel vselej kaj prislužiti; to pa, kar si si prihranil, je gotovo. Blagó gré gori po niti, doli po vervi.

8. Nikdar ne terpi, de bi se v tvoji hiši kaj pogubilo, kar bi vtegnilo dobro biti za te in za družino, ali za živino in polje. Ena pest slame da dve pestí gnojá, ki zopet eno pest žita daste.

9. Glej, de se v tvoji hiši vse v lépim redi zgodí, in vse na svojim mesti stojí. Odkladki so odpadki. Dobro orodje, lahko delo. Na soncu in dežji v nemar pušeno orodje gré pod zlo, in sicer trikrat prej, kakor od dela.

10. Kadar hlapci orjejo, glej kakó delo opravljajo; skerbi za gnoj in polje dobro gnôji: gnoj je življenje njiv. Kdor ne gnojí, kar je treba, je tat svoje mošnje. Pri žetvi imej štiri očí: po nemarnosti se v enim dnevu lahko več pogubí, kakor v enim tednu pridobí.

11. Svoje otročiče izredi dobre kristijane in od mladih nog jih uči pridniga gospodarstva. Daj vsacimu kakih pet sádnih drevesc v skerb in postavi jih za varhe, tode ne za pastirje svoje živine, de se v mladih letih miloserčnosti do žival vadijo.

12. Rad môli. Cela družina naj moli s teboj vsaki večér sveti roženkranc — in Bog ti bo blagoslovil tvoje gospodarstvo. Dr. Bleiweis.

Zbor nemških kmetovavcov in gojzdnarjev v Gradcu.

Že pred 10 leti so bili nemški kmetovavci in gojzdnarji sklenili, vsako leto po enkrat, mesca Kimovca, pa vselej v kakim drugim nemškim mesti sniti se, de bi se po osem dni od kmetijskih rečí pogovarjali, in de bi se tako po večim soznanjenji med seboj edinost naroda bolj uterdila.

Pretečeno leto jih je bilo v Brézlavi, poglavnim mesti Boruške Šilezije, nekaj čez 900 vkup prišlo; letas pa k desetimu zboru v nemškim Gradcu, od 14. do 19. Kimovca, 1505; med temi je bilo čez 800 Štajarcov, ti drugi pa iz celiga cesarstva, in iz unajnih nemških dežel; tudi 4 Talijani, 3 Rusje, 1 Inglež in 1 Francoz.

Vikši predsednik tega zbora so bili že v lanjskim snidu Njih cesarska Visokost gospod Nadvojvoda Ivan izvoljeni. Pričijoči so bili pri tem zboru poslanci ali namestniki 44 kmetijskih družb ali dežél in mest, in sicer od 11 kmetijskih družb našiga cesarstva, edin pa tudi v imeni svitliga kneza Meterniha, in od 32 družb ali mest unajnih nemških dežel. Poslanci visokoveljavne c. k. krajnske kmetijske družbe so močno pogrešali in pomilovali odmanjkanje častitiga gospoda Dr. Bleiweisa, kterimu je merzlica na Dunaji v Gradec k zboru priti kratila. Cvet kmetovavcov našiga velikiga cesarstva in vsih druzih unajnih nemških dežel, to je, vsi glasovitni možaki, ki z modro besedo in ukam, ali tudi v djanji eno ali drugo vejo kmetijstva obdelujejo, večkrat clo plemenitiga stanu, so se bili v Gradcu snidili; mende kar svet stojí, ga ni bilo še nikjer taciga kmetijskiga shoda, pa tudi ne pred tacim visokim gosp. predsednikam. —

Pogovarjali so se in od koristnih rečí menili, od sedmih zjutraj do dveh popoldne, in sicer narpred v šestih posebnih razdelkih, nemreč: 1) za poljsko kmetijstvo; 2) za živinorejo; 3) za izdelovanje pridelkov; 4) za gojzdarijo; 5) za sadjo- in vinorejo, in 6) za kmetijsko natorstvo; o poldne pa so iz vsih šestih razdelkov vkup prišli, in pred obličjem visociga predsednika do dveh se čez bolj občinske rečí pogovarjali, potem so pa tudi, se bolj soznaniti, večidel vkup kosili.

Njih Ekscelencija gospod grof Matija Vikenburški, štajarski poglavar, so v imeni presvitliga cesarja Ferdinanda céli kmetijski zbor zvečer 17. Kimovca z veliko častjo, veselico in gostovanjem sprejeli; že predni dan so visoki štajarski stanovi vse unajne, to je, ne štajarske kmetovavce — ktere je to veselilo — po železni cesti do Celja doli in do Bruka gori dali potegniti, jih iz ceste na desno in leno v kočijah razpeljati, jim nar lepši štajarske kraje in kmetijstva pokazati, jih prijazno in bogato pogostiti in na večer po enacih potih nazaj v Gradec spraviti. Vsi udje zbora so dobili od imenovanih stanov bronene svetinje draziga dela v vedni spomin desetiga shoda kmetovavcov v Gradcu, tudi popis štajarskiga kmetijstva v lepih velicih bukvah. Od kar se kmetijski shodi pomnijo, ni bilo še kmetijstvo nikoli in nikjer tako časteno; ne samo vse gosposke in mestnjani, vsi Štajarci so zbrane kmetovavce odkritoserčno tako častili, de slednji, ki je pri tem zboru bil, se bo svoje žive dni le s posebnim veseljem njega spomnil. —

(Konec sledí.)

Nekoliko slovénskih beséd, ki se bolj poredkama slišijo po Krajnskim.

Meni se zdi, de je vredništvo Novic práv modro storilo, de je v Novicah majhen kotiček odločilo za slovenske besede, ki niso še povsod znane. Slovenci imamo to štato, de gerdo gledamo, če na kakošno neznanko zadenemo. Nekteri pravijo: „ta je pa spét novoskovana;“ drugi pa; „ta je pa že spét ena hrovaška.“ Če bojo pa Novice povedale, de je ta ali una beseda kje na Slovenskim domá, bojo take neznanke s pótnim listam previdene pred nas peršle, ter jim ne bo smel nihče zabavljati. Saj vender mende nobeden pameten Slovenec ni tako svojoglaven, de bi terdil, de morajo slovenski pisavci le besede njegoviga kraja rabiti. Besednjak slovenskih pisavcov je cela Slovénija. Slovenski pisavci imajo pravico do vsih beséd, ki se govoré na Slovenskim, naj bodo v navadi na Krajnskim, Štajarskim, Koroškim, Goriškim ali pa Teržaškim. Se vé, de imajo pisavci dolžnost paziti, de take beséde rabijo, ki so bolj navadne, če jih imajo na zbiranje. Če jih pa ni na zbiranje, mende ne bomo zamerli, če kdo rabi kakošno bolj neznano, pa vender tù ali tam navadno. Dosti je, de jo le tako postavi, de ga bravci lahko razumijo. Takih beséd, ki še niso povsod znane, se sliši semtertje po deželi še veliko. Marsikterih zastonj išemo po besednjakih. Nate nekoliko takih:

Na Dolenskim med Kerko in Savo se slišijo beséde: Karola *) (Schiebtruhe). — Kukec **) se imenuje vsaka žival, która v tléh živí ter včasi iz svoje luknje kuka;

*) Karola mende ni slovenska beseda, akoravno se na Notranjskim pogostama (karijola) sliši; ampak je laška: carretto, carriuola od besede carro (Karren.)

**) Kukec tudi ni prava slovenska beseda, ampak je nemška: gucken; práv za práv se govorí lukati, postavimo: sonce poluka skoz oblake. Vredništvo.

postavim: murčiki, ščurki (Weinzerl) martinci ali gošace, i. t. d. — Molek (paternošter), postavim na molek znam moliti, na bukvice ne. — Lébati; če človek kolne in véka, se pravi de léba. — Okrevati (reconvalesciren), bolnik pravi: dolgo sim ležal, zdaj pa žé nemalo okrévam. Ta beséda se sliši tudi na Gorénskim. — Vganjen (festgesetzt), postavim: učitelj nima vganjene bire. — V béli Krajni se sliši: Bernja (perst), postavim: Bog je človeka iz bernje ustvaril; besédo perst imajo tudi. — Skitati se (vagabundiren), postavim: moj brat se po ptujim skita. Ta beséda se sliši tudi med Kerko in Savo. — Zarad, sporad, zbog (wegen), postavim: zarad tega, sporad mene, zbog tebe je peršel. — Na Gorénskim, v Sévškim kraji so navadne té le beséde: Ničica (das Nichts) postavim: Kaj mi boš dal? Odgovor: ničico; ali bogatimu je pét goldinarjev ničica. — Pôren, a, o, (offen, frei), postavim: okoli cérkve mora biti vse porno; pôrna dolina. Ta beséda je iz ravno tiste korenine izrastla kakor beséda odpreti. Rók pomeni na Sévškim tisti strah, ki pravijo, de poméni, de bo kdo umerl; postavim: sosed je zlo bolan; pravijo, de bo umerl, rok so že tudi slišali. Rok se sliši, če se komu zdi, de kdo pod streho kakošno diljo žaga; ali če kaj pod streho zaropotá i. t. d. Po drugih krajih se ta strah imenuje spomín. —

(Konec sledí.)

V jeseni spomlad na Krajnskim.

(Dišeče in divje vijolice v cvetji) smo 7. dan tega mesca v c. k. botaniškim verti vidili, ktere sicer nar bolj okoli sv. Jurja cvetó, pa ne samo vijolice, ampak tudi grašice, ali skalne hrušice (Felsenbirn) so v lepim cvetji. Ljudjé pravijo, de vijolčino in drugo cvetje lepo in gorko jesen pomeni. In skorej bi bili tudi mi tacih misel; zakaj ravno ta dan zvečer, predenj smo se, v družini drugih treh gospodov, iz imenovaniga verta podali, bilo je že pol sedmih, smo vidili k svojimu nar večimu začudenju v travi in po raznih gredicah toliko kresnic, de jih dostikrat o kresi toliko vidili nismo. Ali ne pomenijo kresnice gorko in lepo jesen? —

Oroslav.

Černe bukve.

Odpríte se zopet černe bukve, de bomo v vas zapisali tiste razsajavce, ki pridejo iz kmetov v Ljubljano na ogled za vojaško nabero (rekrutiringo), in ki se obnašajo kakor živina. Gerdó je viditi in slišati, kar po poti in v Ljubljani ti požvinjeni ljudjé počenjajo. Upijejo, kolnejo, na glas klafajo, eden druziga suvajo in se pretepajo, memo gredoče nadležvajo, in pijani semtertje vehljajo, de človeka grozí, tako derhal srečati. Pretečeni teden je bilo v Ljubljani silno veliko tacih gerdúnov; nektere je mogla mestna gosposko clo zapreti.

Ko bi za vojaški stan odločeni fantje veseliga serca na ogled šli in ukali — jim tega veselja, v častni vojaški stan stopiti, nobeden ne bo branil, marveč bi nas veselilo, de imamo od hrabrih fantov prihodnje junake pričakovati. Ali to veselje, ki ga popisani razsajavci vganjajo, je le pijanost, s ktero se hočejo omotiti, kér jim prave hrabrosti (kuraže) manjka. Taki razsajavci bi se raji lesici na rep vsedli in jo pobegnili, kot de pridejo v Ljubljano k vojaški zberi. Če pa bolj na tanjko pregledamo take ljudí, bomo koj vidili, de lepó zrašeni, krepki in zdravi fantje večidel bolj mirno gredó med drugimi razsajavci, zató kér jim je skerb, kaj se bo v prihodnji uri z njimi zgodilo. Nar hujši razsajavci so tisti, ki vedó, de niso za vojaški stan, in res je, kar pregovor pravi, de slaba pokveka nar bolj veka. Take krevlje ne vedó, kaj de bi počele od veselja, de niso za nobeno rabo, ter mislijo mestnikam z gerdim zaderžanjem svojo imenitnost pokazati!! Mestniki pa že vedó, kaj vaše razgrajanje pomeni — vaše vpitje je vpijanjeni strah in neumna ošabnost. Pojte rakam žvižgat!

Zahvala.

Gospodama iz Kersnic in iz Maliga Ločnika, ravno takó tudi gosp. Matiju Snoju, fajmoštru v Munah, gosp. Janezu Kunstelnu, fajmoštru v Lešah in pa gosp. Hafnerju, oskerbniku baron Cojzove grajšine, ki so kmetijski družbi poslali korúnoviga semena, se v imenu družbniga odborstva za poslani dar tukaj očitno in serčno zahvalimo.

Vredništvo.

Odgovori vredništva:

Častit. gospodu Aug. Ž. Kako je z gnjilim korúnam ravnati, so med več druzimi sostavki oznanile Novice v 40. listu, kjer so gosp. F. Šmidt razsodbo slavniga Graškiga zbora nemških kmetovavcov na znanje dali. — Tukajšna družba sv. Florijana obseže le Štajarsko, Koroško in Krajnsko deželo; v Tersti pa ste dve drugi, tudi visoko čislani družbi, ki sprejemate deležnike iz vsih krajev našiga Cesarstva.

Častit. gospodu —n— iz Šneperka. Odgovor na Vaše vprašanje so dali tudi gosp. F. Šmidt v 40. listu Novic. Z žalostjo smo brali Vaš popis, de korúnova bolezin tudi hudo razgraja po Šneperskim in Bistriškim kantonu in v bližnih hrovaških krajih.

Vredništvo.

Pozdrav iz Ljubljane.

Ko sim se 8. Veliciga Serpana z veselim sercam na pot podal, po pretečenih peterih letih zopet enkrat ljubo žlahto in svoje drage prijatle na Dunaji in na Štajarskim obiskati, nisim mislil, de bom proti koncu svojiga popotvanja na Dunaji obležal, in de me bo merzlica tresla, namesto veseliga gostovanja v Gradci. Pač dostikrat sim se spomnil, de človek le obrača, Bog pa oberne! Zdej sim pa vesel, de sim spet zdrav in pri ljubljenih Novicah v Ljubljani. Se bo z božjo pomočjo prihodnje leto zgodilo, kar letas nisim mogel storiti. De sim tedej zopet v Ljubljani, oznanim častitim bravcam Novic, ki mi morebiti imajo kaj pisati ali za Novice kaj poslati. Serčno Jih pozdravim!

Dr. Bleiweis.

Znajdba vganjke v poprejšnjim listu je:

Matica med čebelami.

Današnjimu listu je perdjana 21. doklada.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani 10. Kozoperska. gold.	kr.	V Krajnju 5. Kozoperska. gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	2	12	2	15
1 » » banaške	2	21	2	36
1 » Turšice	1	18	1	20
1 » Soršice	—	—	1	38
1 » Rèži	1	34	1	30
1 » Ječmena	1	8	1	10
1 » Prosa	1	6	1	3
1 » Ajde	1	20	1	14
1 » Ovsa	—	51	—	45

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik* v *Ljubljani.*